

Azokra a dolgokra...

*Azokra a dolgokra, melyeket sajtupapírra írok,
sohasem emlékszem, és a lapok mindig elvesznek.*

Ebben és ebben az utcában, mondom, ez és ez lakott.

*Azokat a dolgokat, melyeket leírni elmulasztok,
sohasem felejttem el.*

Így válik el az absztrakttól a konkrét.

*Nem virágokra gondolok, hanem mindig egy kitüntetett
virágra,*

*és nem emberekre, hanem arcokra, melyeket szemügyre
vettem.*

Azok, kiket elsodort a szél, nem érdekelnek.

*A többiek néha-néha vádlón rámtelkenek,
mintha ők is látták volna a táblát betűk nélkül.*

Chora

*A napok végigköltöztetik falaikat a városban.
A fehér falak egyre kevesebben lesznek,
és a fényük egyre intenzívebb.
A kék falak egyre sokasodnak.*

*Falról falra velük költözünk...
Minden házban laktunk már,
minden utat a végéig követtünk,
és a másik végén jöttünk ki mindegyiknek, ott,*

*ahol minden fal kék, és csillagok boltozódnak följük, oda,
ahová korábban rózsák húzódkodtak a napfényben.*

A folyó titka

*ez a táj egy titokra hasonlít
mert a folyó láthatatlan
innét ahol vagyok
éppen ezért ez
az a táj ahonnét legkönnyebben
tudnám nélkülözni magam
zöld hegyei kék csúcsai közt
személyem
vérig sérti a ruganyos hajtásokat
ám nem tehetek másként
így kell tennem
mert egyedül én tudom
a szentjánosbogarak hogyan világítják ki a folyót
midőn sötétség borul rá
nem nem úgy mint most mikor a dombok
elfordulnak a láthatártól
a türkiz víz hályogot gőzöl fölé
de még a tengerhez siető
fák is arról suttognak
hogy én vagyok a folyó titka*

Eufrátesz

*Azok is, akik lapostetőkön mászkáltak,
és a holdfény lepedőit teregették,
a tiszta ágynemű hullámzó
illatában hemperegve azt hihették,*

*ilyen estéken, virágzó almafák alatt
valahol egy tűnek kell lennie,
ami az egészet összetartja és leszorítja,*

*és érezték a fájdalmat az elmondhatatlan tudata fölött,
birtokában a csodafegyvernek, mely vágvik rá,
hogy feltalálják, de feltalálva visszafelé sül el.*